

Vlaams
Parlement

stuk **2317** (2013-2014) – Nr. 1
ingediend op 16 december 2013 (2013-2014)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met de Kaderconventie
van de Raad van Europa
over de bijdrage van cultureel erfgoed
aan de samenleving,
opgemaakt in Faro op 27 oktober 2005
en ondertekend op 25 juni 2012

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Achtergrond en ontstaan van de Kaderconventie

Formeel gezien vindt de Conventie haar oorsprong in de werkzaamheden van de Raad van Europa op het vlak van erfgoed, identiteit en diversiteit, die een gevolg waren van de vergadering van de Europese ministers bevoegd voor het cultureel erfgoed, die in mei 1996 plaatsvond in Helsinki, en die een antwoord moest bieden op de vernieling van cultureel erfgoed tijdens toen recente conflicten in Europa.

In april 2001 vond in Portorož (Slovenië) de vijfde Europese vergadering plaats van ministers bevoegd voor het cultureel erfgoed. In aansluiting op die conferentie kreeg het toenmalige Comité voor het cultureel erfgoed (CDPAT) de opdracht een aanvullend protocol op te stellen bij de Conventie voor de bescherming van het architecturale erfgoed in Europa (Granada, 3 oktober 1985) en indien aangewezen, bij de herziene Europese Conventie voor de bescherming van het archeologische erfgoed (Valletta, 16 januari 1992). Dat aanvullend protocol moest enerzijds een algemeen aanvaard kader uittekenen voor de bescherming en de versterking van het erfgoed van de verschillende vormen van culturele expressie die in de loop der jaren tot uiting kwamen, en anderzijds moest het zorgen voor een bewakings- en adviesprocedure.

Het was vlug duidelijk dat een aanvullend protocol of aanvullende protocollen niet zouden volstaan om de vooropgestelde doelstellingen te bereiken. De conventies van Granada en Valletta behandelen niet alle aspecten van het cultureel erfgoed zoals het vandaag wordt gedefinieerd. Het immaterieel cultureel erfgoed, het roerend cultureel erfgoed en immateriële aspecten van het onroerend cultureel erfgoed blijven buiten de scope van de bestaande conventies.

In januari 2003 keurden de afgevaardigden van de ministers de bevoegdheden goed van een beperkt comité van experts dat het Bestuurscomité voor het cultureel erfgoed (CDPAT) moest bijstaan om een ontwerp van kaderconventie op te stellen. In 2003 en 2004 vonden verschillende vergaderingen plaats waarop ook aanbevelingen van andere comités besproken werden. De ontwerptekst van de voorliggende Kaderconventie werd gefinaliseerd door een werkgroep van het CDPAT. Het Uitgebreide Bureau van het CDPAT bracht nog een aantal amendementen aan.

De Kaderconventie werd op 13 oktober 2005 aangenomen door het Comité van Ministers en ter beschikking gesteld voor ondertekening in Faro (Portugal) op 27 oktober 2005.

2. Inhoud van de Kaderconventie

Een kaderconventie is een bijzonder type van verdrag. Zij stelt een aantal algemene principes voorop. Individuen krijgen geen bijkomende rechten zonder extra wetgevende initiatieven van de betrokken lidstaat.

De Kaderconventie vult bestaande conventies aan, namelijk:

- de Europese Culturele Conventie (1954);
- de Conventie voor de bescherming van het architecturaal erfgoed van Europa (1985);
- de herziene Conventie voor de bescherming van het archeologische erfgoed (1992);
- de Europese Landschapsconventie (Firenze, 2000).

Die conventies beklemtonen immers niet het groeiende belang van het cultureel erfgoed met betrekking tot de duurzame ontwikkeling, de politieke situatie in Europa, de mondialisering en het toenemende bewustzijn van de culturele identiteit in conflicten.

De voorliggende Kaderconventie gaat ook verder dan die eerdere conventies, in het bijzonder hanteert ze een bredere definitie van het cultureel erfgoed en wordt, naast het onroerend, ook het roerend en immaterieel cultureel erfgoed bedoeld. Zij beschrijft eveneens ‘waarom’ en ‘voor wie’ de zorg voor erfgoed belangrijk is en in welke mate die bijdraagt tot de cohesie van de samenleving. Daarnaast lanceert zij het nieuwe begrip ‘erfgoedgemeenschap’. Een erfgoedgemeenschap is een gemeenschap die bestaat uit organisaties en personen die een bijzondere waarde hechten aan het cultureel erfgoed of specifieke aspecten ervan, en die het cultureel erfgoed of aspecten ervan door publieke actie ondersteunen.

De Kaderconventie stelt erfgoed voor als:

- een bron voor menselijke ontwikkeling, de bescherming van culturele diversiteit en de bevordering van een interculturele dialoog;
- een onderdeel van het economische ontwikkelingsmodel dat gebaseerd is op de principes van het duurzame gebruik van hulpbronnen.

3. Belang voor Vlaanderen

Verschillende principes van de Kaderconventie zijn inhoudelijk al terug te vinden in de interne regelgeving, namelijk in deze zes Vlaamse decreten:

- het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten;
- het decreet van 30 juni 1993 houdende de bescherming van het archeologisch patrimonium;
- het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg;
- het decreet van 29 maart 2002 tot bescherming van varend erfgoed;
- het decreet van 24 januari 2003 houdende bescherming van het roerend cultureel erfgoed van uitzonderlijk belang (het Topstukkendecreet), zoals gewijzigd door het decreet van 30 april 2009;
- het decreet van 6 juli 2012 houdende het Vlaams cultureelerfgoedbeleid: deze Kaderconventie van de Raad van Europa over de bijdrage van cultureel erfgoed aan de samenleving was trouwens één van de internationale teksten die als basis hebben gediend voor het aan het decreet van 6 juli 2012 voorafgaande decreet van 23 mei 2008. In het Cultureel-erfgoeddecreet van 6 juli 2012 is dit uitgangspunt behouden.

Voor de bescherming van het immaterieel cultureel erfgoed bestaat sinds 2008 een reglement. Op basis van dat reglement neemt de minister, bevoegd voor het cultureel erfgoed, elementen van immaterieel cultureel erfgoed op in een inventaris en zet zij de erfgoedgemeenschap die drager is van het element aan tot bescherming van het element. Een element van immaterieel cultureel erfgoed is het begrip dat in het door UNESCO-vormgegeven internationale jargon met betrekking tot immaterieel cultureel erfgoed ontwikkeld is om de verschijningsvorm aan te duiden. Elementen worden inter alia gecategoriseerd in vijf grote groepen: (1) verhalen en taalvariaties, (2) immaterieel cultureel erfgoed binnen het kunstenveld, (3) sociale praktijken, rituelen en feesten, (4) kennis over en praktijken verbonden met de natuur en het universum, en (5) kennis verbonden met ambachten en vakmanschap.

Belangrijk aandachtspunt bij de interpretatie van de Conventie is het verschil tussen hoe het begrip ‘cultureel erfgoed’ wordt gebruikt in het kader van de Conventie van Faro

(zowel roerend, onroerend als immaterieel) en hoe het begrip ‘cultureel erfgoed’ wordt gebruikt in de Vlaamse context (enkel roerend en immaterieel erfgoed).

De zes bovenvermelde decreten zijn een uitvoering van de doelstellingen die gesteld worden in artikel 1. Zij zijn er onder andere op gericht de participatie aan het cultureel leven te bevorderen en de zorg te vergroten voor het cultureel erfgoed en de verantwoordelijkheid voor het cultureel erfgoed. Het duurzaam gebruik van het cultureel erfgoed komt tot uitdrukking in het zorgplichtbeginsel, zoals opgenomen in artikel 4 van het decreet van 30 juni 1993 houdende bescherming van het archeologisch patrimonium, artikel 26 van het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg en artikel 8 van het Topstukendecreet. Het duurzaamheids- en het zorgplichtbeginsel werden eveneens in het ontwerp van Onroerend-erfgoeddecreet, goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 25 januari 2013, opgenomen. Ook het Cultureel-erfgoeddecreet van 6 juli 2012 vermeldt in zijn doelstellingen de duurzame zorg voor en de ontsluiting van het cultureel erfgoed.

Artikel 4 over de rechten en verantwoordelijkheden ten opzichte van cultureel erfgoed wordt vertaald door de opname in het Cultureel-erfgoeddecreet van 6 juli 2012 van het begrip en de definitie ‘erfgoedgemeenschap’ uit de Kaderconventie om aldus het belang te onderstrepen van organisaties en personen die een bijzondere waarde hechten aan specifieke aspecten van het cultureel erfgoed en die deze aspecten wensen door te geven aan toekomstige generaties.

Artikel 5.a over de erkenning van het openbare belang dat geassocieerd is met elementen van cultureel erfgoed in overeenstemming met hun belang voor de maatschappij, komt aan bod als deel van de algemene visie en missie van de Vlaamse Regering in verband met het onroerend erfgoed, onder meer in de jaarlijkse Open Monumentendag, en in verband met het roerend en immaterieel cultureel erfgoed, onder meer in het hanteren van de definitie ‘erfgoedgemeenschap’ uit de Kaderconventie en publieksevenementen als Erfgoeddag.

Artikel 5.b over het verhogen van de waarde van cultureel erfgoed, komt onder meer tot uiting in het beleid rond onderzoek, inventarisatie, bescherming, beheer en ontsluiting van het onroerend en varend erfgoed (cf. Monumentendecreet, Archeologiedecreet, Landschapsdecreet, Varend-erfgoeddecreet).

Het Cultureel-erfgoeddecreet van 6 juli 2012 heeft onder meer het stimuleren van een integraal cultureelerfgoedbeleid als doelstelling. Integraal betekent dat dat een cultureel-erfgoedorganisatie bij alle acties die zij onderneemt, rekening houdt met de zorg voor en de ontsluiting van het cultureel erfgoed. De verschillende basisfuncties (verzamelen, behoud en beheer, onderzoek en publiekswerking) interageren met elkaar. Het voorziet in de subsidiëring van de werking van landelijke musea en culturele archiefinstellingen, de Vlaamse Erfgoedbibliotheek, de landelijke cultureelerfgoedorganisaties voor volkscultuur en landelijke expertisecentra voor cultureel erfgoed, die een ankerfunctie hebben binnen een cultureelerfgoedgemeenschap voor onder andere de ontwikkeling van die gemeenschap en het cultureelerfgoedveld. Door onderlinge verbanden tussen cultureelerfgoedorganisaties en cultureelerfgoedgemeenschappen ontstaat een netwerk waarin kennis en expertise wordt uitgewisseld. Het maakt eveneens innoverende, ontwikkelingsgerichte en internationale projecten mogelijk. Het decreet ondersteunt eveneens het steunpunt voor het cultureel erfgoed (FARO. Vlaams steunpunt voor cultureel erfgoed vzw) dat naast de praktijkondersteuning en de communicatie en beeldvorming ook de praktijkontwikkeling als kerntaak heeft. Hierdoor levert het een bijdrage aan de continue ontwikkeling van het cultureelerfgoedveld en het overheidsbeleid.

Artikel 5.d over het bieden van de mogelijkheid tot participatie aan cultureelerfgoedactiviteiten wordt in het Cultureel-erfgoeddecreet van 6 juli 2012 opgevangen. Eén van de doelstellingen die in artikel 4 van dat decreet is verwoord, is het tot stand brengen van een netwerk van cultureelerfgoedorganisaties en -gemeenschappen dat expertise ontwikkelt, uitwisselt en ter beschikking stelt, en dat de cultureelerfgoedbeleving bij burgers erkent en vergroot.

Artikel 5.e over het bevorderen van de bescherming van het cultureel erfgoed als een centrale factor van wederzijds ondersteunende objectieven van duurzame ontwikkeling, culturele diversiteit en creativiteit komt tot uiting in het beschermingsbeleid, waarbij een staalkaart van het Vlaamse onroerend erfgoed een beschermd statuut verwerft, dat kansen creëert om de mogelijkheden van een hedendaags gebruik en bestemming te exploreren. Het artikel houdt ook verband met het Charter van Venetië dat globaal onderschreven wordt door de onroerenderfgoedsector. Ook de taak van Herita om een duurzame herbestemming en oplossing voor probleemmonumenten te verwezenlijken, kadert in toepassing van artikel 5.e. Tot slot geeft ook het Topstukkendecreet uiting aan de bescherming van roerend cultureel erfgoed dat voor de Vlaamse Gemeenschap in Vlaanderen bewaard moet blijven omwille van zijn bijzondere archeologische, historische, cultuurhistorische, artistieke of wetenschappelijke betekenis.

Het Cultureel-erfgoeddecreet van 6 juli 2012 stelt zich expliciet tot doel (artikel 4) om binnen het cultureelerfgoedbeleid de nodige aandacht voor maatschappelijke en culturele diversiteit te ontwikkelen. De bescherming van het immaterieel cultureel erfgoed op basis van het voornoemde reglement kadert volledig binnen deze doelstelling.

Artikel 7 over cultureel erfgoed en dialoog krijgt onder meer uitvoering in de activiteiten van het binnen het Cultureel-erfgoeddecreet gesubsidieerde Vlaams steunpunt voor cultureel erfgoed, FARO, bijvoorbeeld de organisatie van de Erfgoeddag. Dit gebeurt ook in de borging van immaterieel cultureel erfgoed door middel van een interactieve website met databank. Deze laatste is een onlineplatform waar organisaties en personen immaterieel-cultureelerfgoedelementen en de hieraan gekoppelde borgingsmaatregelen kunnen tonen en waar kennis en expertise over immaterieel cultureel erfgoed kan uitgewisseld worden zodat een netwerk over en voor het borgen van immaterieel cultureel erfgoed in Vlaanderen kan worden uitgebouwd. Het ontwerp van Onroerend-erfgoeddecreet voorziet ook in de mogelijkheid tot het toekennen van projectsubsidies in het kader van communicatie, educatie en sensibilisering, met als doel de burger beter te bereiken en te overtuigen over het belang van erfgoed. Ook de organisatie van de jaarlijkse Open Monumentendag is hier een voorbeeld van.

Artikel 8.a over de verbetering van processen van economische, politieke, sociale en culturele ontwikkeling en planning, om over te gaan tot inschattingsonderzoek van de impact op cultureel erfgoed en tot het aannemen van verzachtende strategieën, kan in verband gebracht worden met de adviesverlening bij de processen binnen stedenbouwkundige vergunningen, de adviesverlening in het kader van de processen ruimtelijke ordening. Binnen de vigerende Vlaamse regelgeving betreffende milieueffectrapportage wordt het cultureel erfgoed met inbegrip van het architectonisch en archeologisch erfgoed en het landschap mee in rekening gebracht bij de milieueffectrapportage. Het ontwerp van Onroerend-erfgoeddecreet voorziet tevens in de opmaak van gebiedsspecifieke of thematische richtplannen inzake onroerend erfgoed. Een dergelijk onroerenderfgoedrichtplan formuleert specifieke ontwikkelingsperspectieven voor het onroerend erfgoed waarbij het streven naar een duurzame ontwikkeling met respect voor de erfgoedwaarden centraal staat. Deze plannen zijn de basis voor de noodzakelijke belangenafweging en afstemming, en vormen zo een middel voor participatie en communicatie.

Artikel 8.b gaat over de bevordering van een geïntegreerde aanpak voor beleidsprogramma's met betrekking tot culturele, biologische, geologische en landschappelijke diversiteit om een evenwicht tussen die elementen te bereiken. Dat gebeurt onder meer op basis van artikel 32 van het decreet van 16 april 1996 betreffende de landschapszorg door afstemming van landschapsbeheersplannen voor beschermde landschappen op natuurbeheersplannen en bosbeheersplannen, en is algemeen van toepassing in de landschapszorg. Daarnaast is er sprake van een integratie binnen ruimtelijke ordening door middel van erfgoedlandschappen in toepassing van het decreet. Het ontwerp van Onroerend-erfgoeddecreet streeft daarnaast een geïntegreerde aanpak na die voorkomt dat de verschillende sectoren tegenstrijdige beleidsdoelstellingen nastreven en bij de beleidsuitvoering met elkaar botsen. De mogelijkheid tot het opstellen van een sectoraal overschrijdend actieprogramma komt onder andere tegemoet aan de gevraagde integratie met de andere beleidssectoren. Het vergunningensysteem voor onroerend erfgoed past zich in in andere bestaande sectorale vergunningen (stedenbouw, milieu, natuur en bos) om tot een geïntegreerde aanpak te komen. Ook zorgt het ontwerp van decreet voor één gebiedsgerichte beheersplanning voor landschap, natuur en bos, waarbij een afgestemd beheersplan alle beleidsdoelstellingen integreert.

Artikel 9.a stelt dat de partijen het respect voor de integriteit van het cultureel erfgoed moeten promoten door te verzekeren dat beslissingen over verandering het begrip van de betrokken culturele waarden omvat. Hier kan verwezen worden naar de wet-, decreet- en vigerende regelgeving betreffende vergunningen en machtigingen voor werken aan beschermde onroerende goederen. Bij de bescherming van immaterieel cultureel erfgoed is het respect voor de waarden en de erfgoedgemeenschap die drager is van het element, een van de basisprincipes. Het belang dat binnen het Cultureel-erfgoeddecreet wordt gehecht aan de cultureelerfgoedgemeenschap sluit ook hierbij aan.

Artikel 9.b over het definiëren en promoten van de principes van duurzaam management en het aanmoedigen van onderhoud, heeft vooral betrekking op de regelingen voor bovengenoemde onderhoudspremies voor beschermde monumenten en het opmaken van landschapsbeheersplannen en herwaarderingsplannen voor stads- en dorpsgezichten. Ook bij het beschermen van topstukken en van elementen van immaterieel cultureel erfgoed wordt met de principes van duurzaam management rekening gehouden. Duurzaamheid is een van de kernbegrippen bij het omgaan met roerend en immaterieel cultureel erfgoed, en staat dan ook als doelstelling ingeschreven in het Cultureel-erfgoeddecreet.

Voor artikel 9.e over het promoten van werk van hoge kwaliteit, kan verwezen worden naar de bij wet vereiste kwalificaties voor restauratiearchitecten en aannemers en ontwerpers van landschapsbeheersplannen. Op basis van het Topstukkendecreet van 24 januari 2003 bepaalt de Vlaamse Regering strikte voorschriften voor de bescherming en restauratie van beschermde voorwerpen. Het ontwerp van Onroerend-erfgoeddecreet voorziet in de erkenning van onroenderfgoedgemeenten, intergemeentelijke onroenderfgoeddiensten, onroenderfgoeddepots, archeologen en metaaldetectoren. Hiernaast wordt ook voorzien in een kwaliteitslabel voor onroenderfgoedondernemers.

De artikelen 10.a over het stimuleren van het bewustzijn en het gebruiken van het economische potentieel van het cultureel erfgoed, 11.b over het ontwikkelen van de wettelijke, financiële en professionele kaders, en 11.c over de ontwikkeling van innoverende manieren voor publieke overheden om samen te werken met andere actoren, passen binnen het streven naar een goed beheerd roerend en onroerend erfgoed.

Artikel 11.a over het promoten van een geïntegreerde en goed geïnformeerde aanpak door publieke autoriteiten in alle sectoren en op alle niveaus komt tot uiting door het subsi-

diariteitsbeginsel dat wordt meegenomen in het ontwerp van Onroerend-erfgoeddecreet. Het decreet verleent meer bevoegdheden aan de lokale besturen en probeert zo de onroerenderfgoedzorg dichter bij de burger te brengen. Een door de Vlaamse overheid erkende onroerenderfgoedgemeente zal in de toekomst adviezen en toelatingen betreffende het onroerend erfgoed afleveren. Om deze taken te kunnen verrichten, kunnen enkele gemeentes samen ook een intergemeentelijke onroerenderfgoeddienst oprichten om gezamenlijk rond het onroerend erfgoed op hun grondgebied te werken. Het Cultureel-erfgoeddecreet is onder meer gestoeld op een complementair cultureelerfgoedbeleid, waarbij tussen de verschillende bestuursniveaus afspraken worden gemaakt over de samenwerking en de taakverdeling met het oog op de ondersteuning van het cultureelerfgoedbeleid. Daarnaast is binnen het Cultureel-erfgoeddecreet ook de financiële ondersteuning van het lokale en regionale cultureelerfgoedbeleid voorzien.

Artikel 11.d over het respecteren en aanmoedigen van initiatieven van vrijwilligers die de rollen van openbare overheden aanvullen, heeft te maken met de steun aan de koepelvereniging Herita, die als doelstelling heeft om de erfgoedverenigingen en de erfgoedvrijwilligers op een professionele manier te ondersteunen. Ook de organisatie van de jaarlijkse Open Monumentendag ressorteert onder de werking van Herita. De expertisecentra en landelijke erfgoedorganisaties volkscultuur worden gesubsidieerd om hun ondersteunende taken naar de lokale erfgoedgemeenschappen te kunnen uitvoeren. De talrijke vrijwilligers werkzaam binnen de sector van de volkscultuur, musea, culturele archiefinstellingen en erfgoedbibliotheken, en bij de organisatie van de Erfgoeddag, worden erkend door de subsidiëring van de sectoren of evenementen waaraan zij op een actieve manier deelnemen en deelhebben.

Wat artikel 11.e betreft over het aanmoedigen van niet-gouvernementele organisaties die betrokken zijn bij erfgoedconservatie, om in het publieke belang te handelen, kan verwezen worden naar de steun die erfgoedverenigingen krijgen via de koepelvereniging Herita. FARO heeft als één van zijn kerntaken 'praktijkondersteuning'. Dat wil zeggen actieve dienstverlening aan de cultureelerfgoedsector door onder meer deskundigheidsbevordering en verhogen van het professionalisme in de zorg voor en de ontsluiting van het cultureel erfgoed.

Over artikel 12.a tot 12.d over de toegang tot cultureel erfgoed en democratische participatie kan gezegd worden dat het hele Cultureel-erfgoeddecreet van 6 juli 2012 in dienst staat van de openstelling van het cultureel erfgoed voor alle burgers en de stimulering van hun actieve deelname eraan. Het ontwerp van Onroerend-erfgoeddecreet voorziet in het instrument van het onroerenderfgoedrichtplan. Deze richtplannen voor erfgoed bieden een erfgoedvisie op de toekomstige ontwikkeling van het onroerend erfgoed in een gebied of met betrekking tot een bepaald thema en verduidelijkt de aandachtspunten uit het erfgoedbeleid bij de start van een planproces of een project. Erfgoedrichtplannen zijn de basis voor de noodzakelijke belangenafweging en afstemming en vormen zo een middel voor participatie en communicatie.

Ook voor artikel 12.c over de erkenning van de rol van vrijwilligersorganisaties, kan verwezen worden naar de steun die vrijwilligersorganisaties krijgen via de koepelvereniging Herita en de ondersteuning van landelijke cultureelerfgoedorganisaties voor volkscultuur die talrijke vrijwilligers en verenigingen versterken in hun professionele werking.

Artikel 12.d over het nemen van maatregelen om de toegang tot erfgoed te verbeteren, in het bijzonder voor jonge en minder bevoorrechte mensen, heeft betrekking op het initiatief 'Monumentenmaandag' dat gericht is op scholieren en op de premies die gegeven worden voor het toegankelijk maken van onroerend erfgoed voor personen met een handi-

cap. Daarnaast kan ook verwezen worden naar de opmaak van actieplannen rond fysieke toegankelijkheid van het onroerend erfgoed in het kader van het gelijkekansenbeleid. Alle organisaties die gesubsidieerd worden op basis van het Cultureel-erfgoeddecreet worden aangespoord een doelgroepenbeleid te voeren met bijzondere aandacht voor jongeren, migranten en andere moeilijker te bereiken doelgroepen. Ook het Participatiedecreet zet hier specifiek op in.

Artikel 13 over cultureel erfgoed en kennis zit vervat in de diverse educatieve activiteiten van de gesubsidieerde landelijke cultureelerfgoedorganisaties. Klasbezoeken, vakantieprogramma's voor kinderen en jongeren, samenwerking met de CANON cultuurcel van het Departement Onderwijs, zijn maar enkele van de kennis verspreidende activiteiten die worden mogelijk gemaakt. Enkele proefprojecten rond erfgoededucatie in verschillende scholen tonen het belang hiervan aan. Er wordt verder onderzocht hoe en op welke manier erfgoededucatie kan worden verder gezet en uitgebreid.

Artikel 13d over de aanmoediging van de continue professionele training en de uitwisseling van kennis en vaardigheden, vindt zijn uitwerking in de talloze vormingen en cursussen die door FARO gegeven worden en opengesteld voor iedereen die professioneel in de cultureelerfgoedsector bezig is. Andere gesubsidieerde landelijke erfgoedorganisaties organiseren open cursussen om leden en niet-leden te vormen in hun zorg voor en ontsluiting van het cultureel erfgoed. Daarnaast worden initiatieven genomen om de nodige beroepscompetenties van de cultureelerfgoedwerkers in kaart te brengen. Om ons onroerend erfgoed in stand te houden zijn deskundige ingrepen vereist door bekwame professionals, zowel hooggeschoolden als vaklieden. Dit kan niet zonder een adequaat systeem van erfgoedopleidingen en -bijscholingen. In 2013 wordt een 'Vlaamse Erfgoedacademie' opgestart, waardoor erfgoedprofessionals zich op regelmatige wijze zullen kunnen (bij-)scholen in zowel oude als nieuwe technieken. Op die manier blijft ook de kwaliteit van restauraties gehandhaafd.

Artikel 14.b gaat over de ondersteuning van internationaal compatibele standaarden voor de studie, het behoud, de versterking en de veiligheid van cultureel erfgoed en de strijd tegen de onwettige handel in culturele eigendommen. Het ontwerp van Onroerend-erfgoeddecreet voorziet in het digitaal ontsluiten van de vastgestelde inventarissen voor onroerend erfgoed via een voor het publiek te consulteren GIS-laag (GIS: geografisch informatiesysteem). Door het digitaal ontsluiten van de gegevensbestanden met geografische informatie in georeferente bestanden zijn de vastgestelde inventarisatiegegevens niet alleen publiek consulteerbaar maar ook bruikbaar in diverse Vlaamse en lokale beleidsprocessen. Ook de databanken met correcte informatie over de beschermde goederen waarin de beschermingsbesluiten zijn opgenomen worden digitaal beschikbaar gesteld.

Het Cultureel-erfgoeddecreet bepaalt dat de erkende of gesubsidieerde collectiebeherende erfgoedorganisaties aan het cultureel erfgoed aangepaste, algemeen aanvaarde standaarden en kwaliteitsvolle, dynamische werkvormen en -methoden moeten hanteren. Voor digitaliseringinitiatieven moet dit gebeuren volgens de algemeen aanvaarde internationale standaarden.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING VAN DE KADERCONVENTIE

Deel I – Doelstellingen, definities en principes

De doelstellingen worden beschreven in artikel 1 van de Conventie:

- de erkenning dat rechten met betrekking tot cultureel erfgoed, inherent zijn aan het recht om te deel te nemen aan het culturele leven zoals bepaald in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

- de erkenning van de individuele en collectieve verantwoordelijkheid ten opzichte van cultureel erfgoed;
- benadrukken dat de instandhouding van het cultureel erfgoed en het duurzame gebruik ervan de ontwikkeling van de mens en de levenskwaliteit als streefdoel hebben.

De partijen moeten de noodzakelijke stappen zetten om de voorziene maatregelen van de Conventie toe te passen in verband met:

- de rol van cultureel erfgoed in het opbouwen van een vreedevolle en democratische samenleving en in de processen van duurzame ontwikkeling en bevordering van culturele diversiteit;
- een grotere synergie van competenties tussen alle betrokken publieke, institutionele en private actoren.

‘Cultureel erfgoed’ wordt in artikel 2 gedefinieerd als een groep van hulpbronnen, geërfd uit het verleden, waarmee mensen zich identificeren, onafhankelijk van het bezitten ervan, als een reflectie en uitdrukking van hun voortdurend evoluerende waarden, overtuigingen, kennis en tradities. Het omvat alle aspecten van de omgeving, resulterend uit de interactie tussen mensen en plaatsen doorheen de tijd.

Deze definitie is de ruimste begripsomschrijving die ooit in een internationaal verdrag opgenomen werd. Zij benadrukt het interactieve karakter van het cultureel erfgoed en besteedt speciale aandacht aan leefmilieuaspecten. Ook de verwijzing naar het bezit van erfgoed is belangrijk. Het feit dat een voorwerp beschouwd wordt als cultureel erfgoed van een of meer gemeenschappen of groepen, sluit private eigendom niet uit, al kan de beperking van de uitoefening van dat eigendomsrecht verantwoord worden wegens het openbare belang.

‘Een erfgoedgemeenschap’ wordt omschreven als een groep personen die waarde hecht aan specifieke aspecten van cultureel erfgoed die zij, in het kader van publieke actie, wenst te behouden en aan toekomstige generaties over te dragen.

De invoering in artikel 3 van ‘gemeenschappelijk erfgoed van Europa’ beantwoordt aan de doelstelling van de Conventie om het cultureel erfgoed in een bredere sociale context te plaatsen. Dat gemeenschappelijk erfgoed bestaat uit twee onlosmakelijke elementen, namelijk het cultureel (roerend en onroerend) en het gedeelde intellectuele erfgoed. De wisselwerking tussen deze twee elementen vormt een belangrijk element van de Conventie.

Artikel 4 schetst de rechten en verantwoordelijkheden ten opzichte van het cultureel erfgoed.

Iedereen heeft het recht om te genieten van het cultureel erfgoed en om bij te dragen tot de verrijking ervan. Hoewel het niet expliciet vermeld wordt, betekent het recht om te participeren, ook het recht om niet deel te nemen, waarbij de niet-deelname een vrije keuze moet zijn en niet ingegeven wordt door economische, sociale of politieke omstandigheden.

Iedereen heeft de verantwoordelijkheid om evenveel respect op te brengen voor het cultureel erfgoed van anderen als voor zijn eigen erfgoed en bijgevolg ook voor het gemeenschappelijke erfgoed van Europa.

Het uitoefenen van het recht op cultureel erfgoed mag alleen onderworpen zijn aan beperkingen die nodig zijn in een democratische samenleving voor de bescherming van het openbare belang en de rechten en vrijheden van anderen. Het invoeren van het openbare

belang moet steeds afgewogen worden tegen de noodzaak om individuele eigendomsrechten te beschermen.

Artikel 5 heeft betrekking op bestuurlijke maatregelen die noodzakelijk zijn om de uitoefening van het recht op erfgoed mogelijk te maken en te waarborgen. Er is een logische volgorde van de verschillende paragrafen die van de erkenning van het openbare belang, via het proces van identificatie en begrip, leiden tot een beleid van integratie met respect voor het cultureel erfgoed in al zijn aspecten, met de deelname van allen.

Vermits niet alles kan beschermd worden, moeten de partijen de criteria voor het inroepen van het openbare belang vastleggen en vertalen naar de mate en de graad van beschermingsmaatregelen die zij noodzakelijk achten.

Geen enkele bepaling van de Conventie zal volgens artikel 6 geïnterpreteerd worden op een wijze om:

- de mensenrechten en de fundamentele vrijheden te beperken of te ondermijnen;
- meer gunstige bepalingen voor het cultureel erfgoed of het leefmilieu die in andere nationale of internationale wetten staan, aan te tasten;
- afdwingbare rechten te creëren.

Deel II – Bijdrage van het cultureel erfgoed tot de maatschappij en de menselijke ontwikkeling

Artikel 7 behandelt de dialoog en de relatie tussen individuele personen en gemeenschappen. Er worden vier punten opgesomd die ervoor moeten zorgen dat cultureel erfgoed een positieve rol speelt in het bevorderen van wederzijds begrip en verdraagzaamheid tussen de verschillende gemeenschappen in Europa.

Artikel 8 bekijkt de invloed van het cultureel erfgoed op het leefmilieu als een bron voor territoriale cohesie en levenskwaliteit.

Artikel 9 integreert de voorgaande bepalingen in het duurzame beheer van het cultureel erfgoed.

Artikel 10 belicht de economische aspecten van het cultureel erfgoed.

Deel III – Gedeelde verantwoordelijkheid voor cultureel erfgoed en publieke participatie

Alle leden van de maatschappij moeten betrokken worden in alle aangelegenheden die verband houden met het cultureel erfgoed. De regeringen van de verdragssluitende partijen en van hun regio's worden beschouwd als de leiders van een partnerschapproces.

Artikel 11 schetst de geest waarin de partijen hun verantwoordelijkheid zullen uitoefenen.

Artikel 12 gaat over de toegang tot het cultureel erfgoed en democratische participatie.

Artikel 13 betreft de relatie tussen het cultureel erfgoed, enerzijds, en onderwijs en opleiding, anderzijds. Er werd geopteerd voor een niet-exhaustieve lijst van relevante onderwijs- en onderzoeksgebieden.

Artikel 14 beschrijft de manier waarop de snelle ontwikkeling van digitale technologieën zich verhoudt tot de doelstellingen van de Conventie inzake toegankelijkheid en economische vooruitgang. De partijen nemen zich voor het gebruik van die technologieën te ont-

wikkelen om de toegang tot het cultureel erfgoed en de voordelen die eruit voortvloeien, te verhogen.

Deel IV – Bewaking en samenwerking

De artikelen 15 en 16 schetsen de verantwoordelijkheden van respectievelijk de verdragsluitende partijen en de Raad van Europa inzake het ontwikkelen, onderhouden en gebruiken van een bewakings- en adviesprocedure die een leidraad kan zijn voor verdere acties. Een kwaliteitsvolle bewaking gebaseerd op overeengekomen indicatoren, is nuttiger dan het alleen maar verzamelen van gegevens die elke lidstaat bezorgt over het aantal beschermde of bewaarde stukken.

In tegenstelling tot andere conventies, waarbij de partijen periodieke rapporten moeten voorleggen, vereist de Conventie de medewerking van de partijen voor het opzetten van een gemeenschappelijk informatiesysteem dat toegankelijk is voor het publiek en dat duidelijk maakt hoe elke partij haar verplichtingen nakomt.

Het Comité van Ministers zal een geschikt comité benoemen of aanduiden voor de opvolging van de Conventie. Dat comité kan experts en waarnemers bij zijn werkzaamheden betrekken.

Artikel 17 bepaalt dat de partijen samenwerken bij het nastreven van de doelstellingen en principes van de Conventie en in het bijzonder bij het promoten van het gemeenschappelijke erfgoed van Europa. De verhouding tussen het opvolgingsproces en de acties die er een gevolg van zijn, is daarbij belangrijk. Een andere inspiratiebron voor acties ligt in het programma voor technische samenwerking die gericht is op bepaalde geografische gebieden.

Deel V – Slotbepalingen

Dit deel bevat de gebruikelijke bepalingen betreffende ondertekening, bekrachtiging en inwerkingtreding (artikel 18), toetreding (artikel 19), territoriale toepassing (artikel 20), opzegging (artikel 21), amendering (artikel 22) en notificaties (artikel 23).

III. GEMENGDE AARD EN PROCEDUREVERLOOP VAN DE KADERCONVENTIE

1. Gemengde aard en wijze van ondertekening

De Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), beraadslaagde herhaaldelijk over de uitoefening van bevoegdheden van de federale overheid en de deelstaten in de Kaderconventie.

De Kaderconventie van Faro behandelt het erfgoed in ruime zin, zoals hierboven uiteengezet, waardoor zowel de gemeenschappen als de gewesten bevoegd zijn, respectievelijk onder meer voor roerend en onroerend erfgoed. Federale bevoegdheden kunnen uitgeoefend worden in de toepassing van de bepalingen van de artikelen 5 en 11 op cultuurgoederen in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad die niet aan de ene af de andere gemeenschap kunnen toegewezen worden.

Tijdens zijn vergadering van 17 oktober 2006 legde de WGV het gemengde karakter van de Kaderconventie formeel vast: zowel de federale overheid, als de gemeenschappen en de gewesten werden bevoegd geacht. Er werd ook overeengekomen dat de ondertekening van

de Conventie zou gebeuren volgens formule 3 van de ICBB, dat wil zeggen één handtekening in naam van het Koninkrijk België, doch met vermelding van al de bevoegde overheden onder de handtekening. De Vlaamse overheid wenste daarbij de mogelijkheid open te laten om naast de federale ondertekenaar ook een Vlaamse vertegenwoordiger mee te laten ondertekenen. Er werd akte genomen van het Vlaamse voorbehoud qua ondertekening. Tijdens zijn vergadering van 12 december 2006 heeft de ICBB het verslag van de WGV goedgekeurd en de beslissingen van de WGV uitvoerbaar gemaakt.

De federale vertegenwoordiger en de vertegenwoordiger van de Vlaamse Regering, beiden geaccrediteerd bij de Raad van Europa, ondertekenden de Kaderconventie voor België en Vlaanderen in Straatsburg op 25 juni 2012.

2. Gezamenlijk advies van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media (SARC), de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed (SARO) en de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De drie bovenvermelde adviesraden brachten een gezamenlijk beleidsadvies op hoofdlijnen uit op 2 februari 2010, na verzoek van de Vlaamse minister bevoegd voor de culturele aangelegenheden, daartoe op 11 december 2009 gemachtigd door de Vlaamse Regering.

De adviesraden sluiten zich aan bij het voorliggende ontwerp van decreet tot instemming met deze Kaderconventie. Ze steunen de inspanningen van de Vlaamse overheid om de Kaderconventie mee te ondertekenen. De adviesraden merken op dat de verdragsprocedure erg lang duurt en vragen met aandrang dit dossier zo snel mogelijk af te ronden.

Daarnaast stippen zij vier aandachtspunten aan, waarover hieronder een samenvatting.

Vraag naar samenhang tussen verdragen en conventies

De adviesraden stellen met genoeg vast dat de Vlaamse Regering op korte termijn vier verdragen inzake erfgoed heeft bekrachtigd. De adviesraden vragen evenwel aandacht voor de samenhang tussen deze verdragen. Zij merken daarbij op dat de Kaderconventie balanceert tussen een relatief zachte aansporing en een dwingende overeenkomst, waarvan artikel 5 bijvoorbeeld verplichtingen oplegt aan de verdragsluitende Staten.

Verdragen moeten doorwerken bij de uitwerking van het nieuwe decreet Onroerend erfgoed

De adviesraden erkennen dat de Vlaamse wetgeving reeds in hoge mate geïnspireerd is op de Europese verdragen. Die omzetting komt aan bod in de memorie van toelichting, maar de memorie geeft geen duiding van de verdragsbepalingen die nog implementatie nodig hebben via de Vlaamse wetgeving. Dat moet bijvoorbeeld nog gebeuren voor het nieuwe concept van de ‘erfgoedgemeenschappen’ en het herdefiniëren van het zorgplichtbeginsel met elementen als ontsluiting en bijdrage tot levenskwaliteit.

De adviesraden noteren graag dat er gewerkt wordt aan een nieuw decreet over onroerend erfgoed. De belangrijkste uitdagingen vormen de harmonisering van de versnipperde wetgeving ter zake, de doorwerking van de verschillende verdragen, het bewaken van hun samenhang en de herijking van de gebruikte terminologie. Zij vragen hierop in te gaan in de definitieve tekstversie van de memorie van toelichting bij dit ontwerp van decreet.

Participatie

Verwijzend naar de verdragsartikelen 5.d en 11.d, moet volgens de adviesraden een sociaaleconomisch klimaat geschapen worden, dat participatie aan activiteiten inzake cul-

tureel erfgoed steunt, met medewerking van de lokale besturen en vrijwilligers. Daarom wijzen zij op de noodzaak om alle actoren te betrekken bij de uitvoering van dit verdrag. De adviesraden merken op dat er wel degelijk een weerslag van de Kaderconventie kan zijn op de werking van lokale besturen.

Nood aan geïntegreerde aanpak

De adviesraden benadrukken het duurzaam gebruik van het cultureel erfgoed. Zij verwijzen daarbij naar de verdragsartikelen 8, 9 en 10.a. Tot slot roepen zij de beleidsnota 2009-2014 voor onroerend erfgoed in, die de nadruk legt op het verband tussen toerisme en cultureel erfgoed voor de samenleving.

De Vlaamse Regering beantwoordt dit advies van de drie strategische adviesraden als volgt.

Op 25 januari 2013 hechtte de Vlaamse Regering haar definitieve goedkeuring aan het ontwerp van Onroerend-erfgoeddecreet. Dit overkoepelende ontwerp van decreet zal de bestaande decreten met betrekking tot het behoud en het beheer van het onroerend erfgoed vervangen (met name het Monumentendecreet, het Archeologiedecreet en het Landschapsdecreet). Het ontwerp van decreet heeft de maximale implementatie van verschillende conventies en andere verdragen voor ogen, in het bijzonder de conventies van de Raad van Europa (Granada, Valletta, Firenze en Faro). Beschermen wordt daarbij slechts beschouwd als een van de mogelijke instrumenten. Meer en meer wordt de erkenning van de betekenis van het erfgoed voor de gehele gemeenschap benadrukt.

Voor het huidige en toekomstige onroerenderfgoedbeleid baseert Vlaanderen zich op de volgende beginselen en doelstellingen uit internationale overeenkomsten en uit de huidige interne regelgeving:

- het duurzaamheidsbeginsel: algemeen en universeel geldend beginsel, dat refereert aan het VN-rapport ‘Our Common Future’ (1987) van de ‘Brundtland-Commissie’ en dat tijdens de VN-Conferentie over Milieu en Ontwikkeling (UNCED) in ’92 in Rio de Janeiro verder is uitgewerkt in de ‘Verklaring van Rio’ en de Agenda 21. Duurzame ontwikkeling wordt omschreven als “een ontwikkeling die tegemoetkomt aan de noden van het heden zonder de behoeftevoorziening van de toekomstige generaties in het gedrang te brengen”; de Kaderconventie van Faro noemt in artikel 5 erfgoedbescherming als centrale factor in de doelstellingen van duurzame ontwikkeling;
- het algemeen zorgbeginsel en voorkomingsbeginsel: het algemeen zorgbeginsel geeft aan dat eenieder die redelijkerwijze kan vermoeden dat door zijn of haar toedoen schade aan het onroerend erfgoed wordt toegebracht, de nodige maatregelen moet nemen om die schade te voorkomen, te beperken en te remediëren; voor archeologie betekent het voorkomingsbeginsel dat gestreefd moet worden naar het behoud in situ, eerder dan behoud ex situ;
- het voorzorgbeginsel: het voorzorgbeginsel verwijst vooral naar zorg voor datgene wat (nog) onbekend of onzeker is; het betekent dat men niet hoeft te wachten op een wetenschappelijke bevestiging of onderzoek om bij indirecte aanwijzingen, bijvoorbeeld bij archeologische sporen of bij vermoeden van schade, iets effectief als dusdanig te beschouwen, bijvoorbeeld als onroerend erfgoed of schade; uit voorzorg moet er bij vaststelling van mogelijke sporen worden uitgegaan dat er dus sprake is van archeologische sporen; bij het vermoeden dat een beheermaatregel schade kan berokkenen, wordt aangenomen dat ze effectief schade berokkent;
- het veroorzakersbeginsel: dit beginsel is voor alle aspecten van onroerend erfgoed toepasbaar, bijvoorbeeld het herstellen van schade; voor archeologie wordt dit beginsel gehanteerd bij de financiering van het archeologisch beheer, waarbij dit beginsel geba-

- seerd is op de overweging dat het behoud van het archeologisch patrimonium slechts op doeltreffende wijze kan worden verzekerd, als de lasten en kosten hiervan ook worden toegerekend aan en gedragen door de veroorzaker van de schade of de vernietiging van het archeologische patrimonium;
- het integratiebeginsel: het integratiebeginsel houdt onder meer in dat de beginselen en bepalingen van het onroerenderfgoedbeleid, ook in andere beleidsdomeinen een essentiële rol moeten krijgen; hiermee onderstreept de Vlaamse decreetgever het groot gewicht, dat aan onroerend erfgoed moet worden toegekend.

In de artikelsgewijze bespreking van deze memorie van toelichting wordt geduid hoe het ontwerp van Onroerend-erfgoeddecreet de bepalingen van de Conventie van Faro implementeert en hoe het onroerenderfgoedbeleid deze bepalingen ter harte neemt.

De drie strategische adviesraden wijzen expliciet op de noodzaak om alle actoren te betrekken bij de uitvoering van dit verdrag. Het Onroerend-erfgoeddecreet voorziet hiervoor in de erkenning van onroerenderfgoedgemeenten en intergemeentelijke onroerenderfgoeddiensten, zodat ook de lokale besturen actief kunnen worden betrokken bij het onroerenderfgoedbeleid. Verder wordt ook voorzien in de mogelijkheid van het toekennen van projectsubsidies voor communicatie, educatie en sensibilisering met betrekking tot het onroerend erfgoed.

Verder leggen de adviesraden de nadruk op de nood aan een geïntegreerde aanpak. Het ontwerp van Onroerend-erfgoeddecreet voorziet tevens in de opmaak van gebiedsspecifieke of thematische onroerenderfgoedrichtplannen. Deze onroerenderfgoedrichtplannen werken een erfgoedvisie uit op maat van het geografische afgebakend gebied of voor een welbepaald thema. Een dergelijk onroerenderfgoedrichtplan formuleert specifieke ontwikkelingsperspectieven voor het onroerend erfgoed waarbij het streven naar een duurzame ontwikkeling met respect voor de erfgoedwaarden centraal staat. Deze plannen zijn de basis voor de noodzakelijke belangenafweging en -afstemming en vormen zo een middel voor participatie en communicatie. Het ontwerp van Onroerend-erfgoeddecreet streeft een geïntegreerde aanpak na die voorkomt dat de verschillende sectoren tegenstrijdige beleidsdoelstellingen nastreven en bij de beleidsuitvoering met elkaar botsen. De mogelijkheid tot het opstellen van een sectoraal overschrijdend actieprogramma komt onde andere tegemoet aan de gevraagde integratie met de andere beleidssectoren. Zo zorgt dit ontwerp van decreet ook voor één gebiedsgerichte beheersplanning (voor landschap, natuur en bos) en een afgestemde vergunningverlening (voor onroerend erfgoed, ruimtelijke ordening, milieu en natuur). De verschillende beleidsdoelstellingen uit deze beleidsvelden kunnen hierdoor elkaar versterken.

3. Advies van de Raad van State

De afdeling Wetgeving van de Raad van State bracht advies uit op 9 maart 2010 (kenmerk 47.857/3) en maakte in dit advies geen enkele opmerking.

4. Inwerkingtreding van de Kaderconventie

Begin januari 2013 hadden twintig lidstaten van de Raad van Europa de Kaderconventie ondertekend. Voor veertien landen is de Conventie in werking getreden.

Overeenkomstig verdragsartikel 18, treedt de Conventie in werking de eerste dag van de maand die volgt na verloop van een termijn van drie maanden na de datum waarop tien lidstaten van de Raad van Europa akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring hebben neergelegd bij de secretaris-generaal van de Raad van Europa. De Kaderconventie

is in werking getreden op 1 juni 2011, nadat tien lidstaten de Conventie hadden geratificeerd of waren toegetreden.

Verdragsartikel 18.d bepaalt dat voor elke Staat die de Kaderconventie ondertekende en die daarna zijn goedkeuring uitdrukt om gebonden te worden, de Conventie van kracht zal worden op de eerste dag van de maand die volgt op het aflopen van een termijn van drie maanden na het neerleggen van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,
Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur,

Joke SCHAUVLIEGE

**Voorontwerp van decreet houdende instemming met
de Kaderconventie van de Raad van Europa over
de bijdrage van cultureel erfgoed aan de samenleving,
opgemaakt in Faro op 27 oktober 2005 en
ondertekend op 25 juni 2012**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand en de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Art. 2. De Kaderconventie van de Raad van Europa over de bijdrage van cultureel erfgoed aan de samenleving, opgemaakt in Faro op 27 oktober 2005 en ondertekend op 25 juni 2012, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,
Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur,

Joke SCHAUVLIEGE

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand en de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Art. 2. De Kaderconventie van de Raad van Europa over de bijdrage van cultureel erfgoed aan de samenleving, opgemaakt in Faro op 27 oktober 2005 en ondertekend op 25 juni 2012, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 29 maart 2013.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,
Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur,

Joke SCHAUVLIEGE